

Arrest

nr. 79 927 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 10 juli 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hij actualiseert zijn aanvraag op 25 november 2009, op 30 augustus 2010 en op 12 november 2010.

Op 11 juli 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2009 werd ingediend door:

T., K. K. (R.R.: (...))

Nationaliteit: Nepal

Geboren te Baglung op 13.09.1973

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Om in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.8A dient betrokkene echter in België te verblijven sinds ten minste 15.12.2004. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Betrokkene haalt in de aanvraag zelf al aan dat hij pas in België verblijft sinds juni 2005, wat dus een te kort verblijf is om aanspraak te kunnen maken op punt 2.8A van de vernietigde instructies en daardoor voldoet hij niet aan alle opgestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te kunnen komen.

Betrokkene beroept zich daarnaast op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur wordt vastgesteld dat betrokkene inderdaad sinds 31.03.2007 in België heeft verbleven, doch hij voldoet niet aan alle cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.8B. Hij legt twee arbeidscontracten voor: het eerste bij bvba Kepa dd. 11.09.2009 en het tweede bij VOF Sylma dd. 03.11.2010. Op basis van het contract bij de firma bvba Kepa, toegevoegd aan de actualisatie dd. 24.11.2009 werd betrokkene op de hoogte gesteld (per aangetekende zending dd. 03.06.2010) van het feit dat hij in aanmerking zou kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B zou voorleggen bij onze diensten, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.07.01.2011 blijkt dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Bij de aanvulling dd. 26.08.2010 bevestigt de advocaat van betrokkene dat de aangetekende zending goed ontvangen werd in juni 2010 en dat hij een arbeidskaart B had aangevraagd.

Bij de actualisatie dd. 12.11.2010 legde betrokkene een arbeidscontract voor van de firma VOF Sylma dd. 03.11.2010. Betrokkene haalt aan dat de werkgever van het eerste contract, de bvba Kepa, zijn zaak zou verkocht hebben en dat betrokkene er daardoor niet meer kon tewerkgesteld worden. Betrokkene zou dan opnieuw op zoek gegaan zijn naar werk en zou in dienst kunnen treden bij de firma VOF Sylma. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor die zijn beweringen zouden staven dat de zaakvoerder van de bvba Kepa zijn zaak zou verkocht hebben en dat betrokkene daardoor er niet zou kunnen tewerkgesteld worden. Betrokkene dient zijn beweringen te staven met de nodige bewijzen. Wat er ook van zij, het feit dat betrokkene bij de actualisatie van 12.11.2010 een nieuw arbeidscontract voorlegt betekent echter niet dat hij nu alsnog in aanmerking zou kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B.

Betrokkene had immers drie maanden de tijd om zich in orde te stellen met de aanvraag van een arbeidskaart B, vanaf de datum van de aangetekende zending, zijnde 03.06.2010, dus tot 03.09.2010. Het tweede arbeidscontract bij de firma VOF Sylma dateert van 03.11.2010, dus van na deze termijn van drie maanden die aan betrokkene werd toegestaan, en de weigering van het Vlaamse Gewest dateert van 07.01.2011. Betrokkene diende zich binnen deze periode van drie maanden tot het bevoegde Gewest te wenden met een nieuwe arbeidsovereenkomst. Het is aan betrokkene om zelf zijn dossier aan te vullen met alle nodige informatie. Het feit dat betrokkene twee maanden na het verlopen van deze termijn van drie maanden bij onze diensten een nieuwe arbeidsovereenkomst voorlegt, verandert niets aan de oorspronkelijke beslissing tot weigering door het Vlaams Gewest. Betrokkene kan geen arbeidskaart B voorleggen, en bijgevolg kan niet overgegaan worden tot de tijdelijke regularisatie van betrokkene. Ook stond het betrokkene vrij beroep in te dienen tegen de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest.

Betrokkene meent dat hij eveneens in aanmerking komt voor regularisatie op basis van andere prangende humanitaire situaties. Betrokkene legt echter niet uit welke situatie dit zou zijn, noch legt hij hier bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Het feit dat betrokkene sinds 10.06.2005 in België verblijft, Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke integratie heeft gevolgd, een appartement huurt en regelmatig de huur betaalt, lid is van "Free Time for Fun" en een attest van inburgering, getuigenverklaringen en werkbereid is en loonbrieven voorlegt en een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en nooit problemen heeft ondervonden met anderen dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan teruggaan naar zijn land gezien de politieke problemen die daar nog altijd aanwezig zouden zijn. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantooft dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 10.06.2005, werd afgesloten op 14.02.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan twee jaar en acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In eerste middel voert verzoeker onder meer aan: "schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Een onderdeel van het middel luidt:

"Dat de instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen.

Dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009. Omdat dienst vreemdelingenzaken in zijn beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker te beoordelen, schendt hij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 vervatte uitdrukkelijke motiveringsverplichting, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan oordelen of het nuttig is zich hiertegen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Voornoemde artikelen 2 en 3 verplichten de administratieve overheid ertoe, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de raad van state werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag van verzoeker enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker gevolgd kan worden waar hij stelt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State, bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de voor de Raad van State bestreden instructie, namelijk "de ongedateerde instructie van eind juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet" vernietigd werd omdat ze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrij stellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."

De bestreden beslissing strekt ertoe verzoekers aanvraag ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Voor zover verzoekers betoog gericht is op het begrip 'buitengewone omstandigheden', wat de ontvankelijkheid betreft van de aanvraag, heeft verwerende partij de eer op te merken dat verzoeker niet aantoot wat zijn belang dienaangaande is.

Voorts heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat, het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan gewag gemaakt wordt in de aanhef van de bestreden beslissing vernietigd werd, geenszins belet dat het bestuur zich laat leiden door die beleidslijn, bij de uitoefening van de door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke gedragslijn kan immers bijdragen tot een eenvormige toepassing van de discretionaire bevoegdheid en tot het uitsluiten van arbitraire beslissingen. De kritiek van verzoeker omtrent de onwettige toepassing van de instructie kan niet weerhouden worden.

Waar verzoeker meent dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat hij een tijdelijk verblijf had, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker lijkt te doelen op het attest van immatriculatie waarvan hij in het bezit gesteld werd nadat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd bevonden bij beslissing d.d. 27 oktober 2008. Echter, verzoeker lijkt hieraan foutieve gevolgen te verbinden, zijnde een verblijfsrecht. Een attest van immatriculatie verschaft geenszins enig verblijfsrecht, doch dient beschouwd te worden als een titel in afwachting van een beslissing ten gronde betreffende zijn aanvraag om medische redenen. Bovendien maakt verzoeker niet duidelijk in welke mate er rekening kon/diende gehouden te worden met zijn attest van immatriculatie bij de beoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis. Verzoekers kritiek is derhalve niet dienstig. Het staat ontegensprekelijk vast dat verzoeker nog geen tijdelijk verblijf heeft gekregen op basis van een eerder ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Aangaande verzoekers kritiek met betrekking tot de berekening van de termijn van vijf jaar, zoals voorzien in criterium 2.8.A van de vernietigde instructie, heeft verwerende partij de eer op te merken dat er wel degelijk bepaald wordt dat die termijn in tegengestelde richting berekend dient te worden, vanaf 15 december 2009. Het vademecum "Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet" stelt hieromtrent het volgende:

"Ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België: ik voldoe aan de volgende voorwaarden : _ Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar in België aantonen, en dit voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf (de periode van 5 jaar wordt in tegengestelde richting berekend, vanaf 15 december 2009). _ Vóór 18 maart 2008 :

een wettig verblijf in België hebben gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)

geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen." (...)

De bewering volgens de welke verzoeker, op het moment dat de beslissing genomen werd, wel een ononderbroken verblijf van vijf jaar zou hebben, kan niet weerhouden worden daar gekeken dient te worden naar een verblijf van vijf jaar in tegengestelde richting vanaf 15 december 2009. Derhalve diende verzoeker vanaf 15 december 2004 een ononderbroken verblijf van vijf jaar in België te kunnen aantonen. Zoals de bestreden beslissing terecht stelt, heeft verzoeker in zijn aanvraag zelf opgegeven dat hij pas in België verblijft vanaf juni 2005, waardoor hij niet in aanmerking komt voor het criterium 2.8.A.

Verzoeker verwijt verwerende partij in de beslissing te stellen dat hij een modelarbeidsovereenkomst diende voor te leggen, wat hij gedaan heeft en vervolgt dat verwerende partij niet bevoegd is om de

geldigheid van een arbeidsovereenkomst te beoordelen. Hij meent dat met zijn nieuwe contract rekening gehouden moest worden aangezien verwerende partij er kennis van had voor de beslissing genomen werd.

Verwerende partij merkt dienaangaande op dat verzoeker een verkeerde lezing heeft gedaan van de bestreden beslissing. Immers nergens in de beslissing wordt verzoeker verweten geen modelarbeidsovereenkomst te hebben voorgelegd. De beslissing luidt als volgt:

"(...)Betrokkene beroept zich daarnaast op criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur wordt vastgesteld dat betrokkene inderdaad sinds 31.03.2007 in België heeft verbleven, doch hij voldoet niet aan alle cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.8.B? Hij legt twee arbeidscontracten voor: het eerste bij BVBA Kepa d.d. 11.09.2009 en het tweede bij VOF Sylma d.d. 03.11.2010.. Op basis van het contract bij de firma bvba Kepa, toegevoegd aan de actualisatie d.d. 24.11.2009 werd betrokkene op de hoogte gesteld (per aangetekende zending d.d. 03.06.2010) van het feit dat hij in aanmerking zou kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.8.B van de vernietigde instructies op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B zou voorleggen bij onze diensten, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest d.d. 07.01.2011 blijkt dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bij aanvulling d.d. 26.08.2010 bevestigt de advocaat van betrokkene dat de aangetekende zending goed ontvangen werd in juni 2010 en dat hij een arbeidskaart B had aangevraagd. Bij de actualisatie d.d. 12.11.2010 legde betrokkene een arbeidscontract voor van de firma VOF Sylma d.d. 03.11.2010. Betrokkene haalt aan dat de werkgever van het eerste contract, de bvba Kepa, zijn zaak zou verkocht hebben en dat betrokkene er daardoor niet meer kon tewerkgesteld worden. Betrokkene zou dan opnieuw op zoek gegaan zijn naar werk en zou in dienst kunnen treden bij de firma VOF Sylma. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor die zijn beweringen zouden staven dat de zaakvoerder van de bvba zijn zaak zou verkocht hebben en dat betrokkene daardoor er niet zou kunnen tewerkgesteld worden. Betrokkene dient zijn beweringen te staven met de nodige bewijzen. Wat er ook van zij, het feit dat betrokkene bij de actualisatie van 12.11.2010 een nieuw arbeidscontract voorlegt betekent echter niet dat hij nu alsnog in aanmerking zou kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.8.B.

Betrokkene had immers drie maanden de tijd om zich in orde te stellen met de aanvraag van een arbeidskaart B, vanaf de datum van aangetekende zending, zijnde 03.06.2010, dus tot 03.06.2010. Het tweede arbeidscontract bij de firma VOF Sylma dateert van 03.11.2010, dus van na deze termijn van drie maanden die aan betrokkene werd toegestaan, en de weigering van het Vlaamse Gewest dateert van 07.01.2011. Betrokkene diende zich binnen deze periode van drie maanden tot het bevoegde Gewest te wenden met een nieuwe arbeidsovereenkomst. Het is aan betrokkene om zelf zijn dossier aan te vullen met alle nodige informatie. Het feit dat betrokkene twee maanden na het verlopen van deze termijn van drie maanden bij onze diensten een nieuwe arbeidsovereenkomst voorlegt, verandert niets aan de oorspronkelijke beslissing tot weigering door het Vlaamse Gewest. Betrokkene kan geen arbeidskaart B voorleggen, en bijgevolg kan niet overgegaan worden tot de tijdelijke regularisatie van betrokkene. Ook stond het betrokkene vrij beroep in te dienen tegen de weigeringsbeslissing van het Vlaamse Gewest. (...)"

Verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoeker voorgelegde arbeidsovereenkomsten, doch gelet op het feit dat verzoeker geen arbeidskaart B kan voorleggen, aangezien bij beslissing d.d. 7 januari 2011 de afgifte van een arbeidskaart B geweigerd werd door het Vlaamse Gewest, voldoet verzoeker niet aan het criterium 2.8.B van de instructie. Het is tevens niet kennelijk onredelijk dat er van verzoeker verwacht werd om zelf zijn nieuwe contract voor te leggen aan het bevoegde Gewest om alzo zijn dossier aan te vullen met de nodige informatie. Verzoeker betwist die motivering niet en betwist evenmin dat hij niet in het bezit is van een arbeidskaart B.

Immers door zo te handelen doet de verwerende partij niet meer dan gevolg te geven aan een gedragslijn die ertoe strekt vreemdelingen die lokaal en economisch verankerd zijn in België, een verblijfsmachtiging te geven.

Verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat in elk geval, de bewijslast in deze bij verzoeker ligt, die moet aantonen dat hij een arbeidskaart B ontvang of ontvangen heeft. Verwerende partij kan enkel vaststellen dat de arbeidskaart B werd toegekend of niet. In casu volstond voor de verwerende partij de vaststelling dat de arbeidskaart B niet werd toegekend aan verzoeker. Verzoeker toont evenmin aan dat hij effectief een arbeidskaart B verkregen heeft na een nieuwe aanvraag zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 9bis, van het redelijkheidbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht worden niet aangetoond.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan en wordt aan de raadsman van verzoeker gevraagd wat zijn standpunt ter zake is. Hij zet uiteen dat dit arrest zijn zienswijze bevestigt en dat de zaak gelijklopend is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit de aanvraag en aanvulling van verzoeker blijkt dat hij zich beriep op de criteria 2.8A en 2.8B en “prangende humanitaire situatie” van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Tevens haalt hij volgende elementen aan inzake de gegrondheid van zijn aanvraag, gestaafd met stukken:

- verblijf in België sedert 2005,
- gevolgde cursussen Nederland en maatschappelijke integratie,
- regelmatig betalen van huurgelden,
- lidmaatschap van “Free Time for Fun”,
- uitgebouwde vrienden en kennissenkring,
- werkwillegheid.

Verzoeker verwijt de bestreden beslissing enkel te motiveren aan de hand van de criteria van een instructie die door de Raad van State vernietigd werd. De motivering betreffende de criteria van de instructie is niet redelijk en in strijd met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Evenmin kan een termijn vanaf 15 december 2009 weerhouden worden als zijnde een criterium omdat de instructie werd vernietigd en omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet in deze voorwaarde voorziet.

In de bestreden beslissing wordt inzake de door verzoeker aangekruiste criteria van de vernietigde instructie het volgende overwogen:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Om in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.8A dient betrokkene echter in België te verblijven sinds ten minste 15.12.2004. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009. Betrokkene haalt in de aanvraag zelf al aan dat hij pas in België verblijft sinds juni 2005, wat dus een te kort verblijf is om aanspraak te kunnen maken op punt 2.8A van de vernietigde instructies en daardoor voldoet hij niet aan alle opgestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te kunnen komen.

Betrokkene beroept zich daarnaast op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur wordt vastgesteld dat betrokkene inderdaad sinds 31.03.2007 in België heeft verbleven, doch hij voldoet niet aan alle cumulatieve voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor punt 2.8B. Hij legt twee arbeidscontracten voor: het eerste bij bvba Kepa dd. 11.09.2009 en het tweede bij VOF Sylma dd. 03.11.2010. Op basis van het contract bij de firma bvba Kepa, toegevoegd aan de

actualisatie dd. 24.11.2009 werd betrokkene op de hoogte gesteld (per aangetekende zending dd. 03.06.2010) van het feit dat hij in aanmerking zou kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de vernietigde instructies op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B zou voorleggen bij onze diensten, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.07.01.2011 blijkt dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Bij de aanvulling dd. 26.08.2010 bevestigt de advocaat van betrokkene dat de aangetekende zending goed ontvangen werd in juni 2010 en dat hij een arbeidskaart B had aangevraagd.

Bij de actualisatie dd. 12.11.2010 legde betrokkene een arbeidscontract voor van de firma VOF Sylma dd. 03.11.2010. Betrokkene haalt aan dat de werkgever van het eerste contract, de bvba Kepa, zijn zaak zou verkocht hebben en dat betrokkene er daardoor niet meer kon tewerkgesteld worden. Betrokkene zou dan opnieuw op zoek gegaan zijn naar werk en zou in dienst kunnen treden bij de firma VOF Sylma. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor die zijn beweringen zouden staven dat de zaakvoerder van de bvba Kepa zijn zaak zou verkocht hebben en dat betrokkene daardoor er niet zou kunnen tewerkgesteld worden. Betrokkene dient zijn beweringen te staven met de nodige bewijzen. Wat er ook van zij, het feit dat betrokkene bij de actualisatie van 12.11.2010 een nieuw arbeidscontract voorlegt betekent echter niet dat hij nu alsnog in aanmerking zou kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B.

Betrokkene had immers drie maanden de tijd om zich in orde te stellen met de aanvraag van een arbeidskaart B, vanaf de datum van de aangetekende zending, zijnde 03.06.2010, dus tot 03.09.2010. Het tweede arbeidscontract bij de firma VOF Sylma dateert van 03.11.2010, dus van na deze termijn van drie maanden die aan betrokkene werd toegestaan, en de weigering van het Vlaamse Gewest dateert van 07.01.2011. Betrokkene diende zich binnen deze periode van drie maanden tot het bevoegde Gewest te wenden met een nieuwe arbeidsovereenkomst. Het is aan betrokkene om zelf zijn dossier aan te vullen met alle nodige informatie. Het feit dat betrokkene twee maanden na het verlopen van deze termijn van drie maanden bij onze diensten een nieuwe arbeidsovereenkomst voorlegt, verandert niets aan de oorspronkelijke beslissing tot weigering door het Vlaams Gewest. Betrokkene kan geen arbeidskaart B voorleggen, en bijgevolg kan niet overgegaan worden tot de tijdelijke regularisatie van betrokkene. Ook stond het betrokkene vrij beroep in te dienen tegen de weigeringsbeslissing van het Vlaams Gewest.

Betrokkene meent dat hij eveneens in aanmerking komt voor regularisatie op basis van andere prangende humanitaire situaties. Betrokkene legt echter niet uit welke situatie dit zou zijn, noch legt hij hier bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

(...)

Betrokkene meent dat hij eveneens in aanmerking komt voor regularisatie op basis van andere prangende humanitaire situaties. Betrokkene legt echter niet uit welke situatie dit zou zijn, noch legt hij hier bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan: er is niet voldaan aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidscontract binnen de in de instructie van 19 juli 2009 voorziene termijn en voor de tijdig neergelegde arbeidsovereenkomst werd evenmin een beroepskaart B verkregen en er is niet voldaan aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf sedert een bepaalde termijn. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een ononderbroken verblijfsduur sedert een bepaalde datum, noch een voorwaarde inzake het voorleggen van een arbeidscontract, zodat in casu voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

2.3.2. De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Op de door verzoeker aangehaalde bewering dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst door de politieke problemen aldaar, dat hij de openbare orde niet heeft geschonden en dat hij hoopt “aldus te mogen blijven genieten van het socio economisch welzijn dat zij in ons land hebben opgericht in de zin van artikel 8 van het Europees verdrag van de rechten van de mens (...)”, antwoordt de bestreden beslissing:

“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en nooit problemen heeft ondervonden met anderen dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan teruggaan naar zijn land gezien de politieke problemen die daar nog altijd aanwezig zouden zijn. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 10.06.2005, werd afgesloten op 14.02.2008 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan twee jaar en acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden”

Zoals reeds gesteld haalde verzoeker in zijn aanvraag ook volgende elementen aan inzake de gegrondheid:

- verblijf in België sedert 2005,
- gevolgd cursussen Nederland en maatschappelijke integratie,
- regelmatig betalen van huurgelden,
- lidmaatschap van “Free Time for Fun”,
- uitgebouwde vrienden en kennissenkring,
- werkwillegheid.

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Het feit dat betrokkene sinds 10.06.2005 in België verblijft, Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke integratie heeft gevolgd, een appartement huurt en regelmatig de huur betaalt, lid is van “Free Time for Fun” en een attest van inburgering, getuigenverklaringen en werkbereid is en loonbrieven voorlegt en een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Op deze aangehaalde elementen van integratie wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het onderdeel dat de schending aanvoert van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is in de opgegeven mate gegrond. Er dient niet meer te worden ingegaan op de overige onderdelen van het middel.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 juli 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN